

PRÆSTETANKER UGE 2 FODSPORENE I SANDET v/Marianne H. Andreassen

Legenden om fodsporene i sandet

En legende fortæller følgende om en mand, der efter sin død kom op til Vorherre.

Han fik mulighed for at kigge tilbage på sit liv – lige fra han blev født og indtil sin død.

Han så scener fra sin barndom, fra en skolegård, fra sin konfirmationsfest, studietid, kæreste-glæder og kæreste-sorger, sit bryllup, det første barn og de næste, arbejde, sygdom, den skrækkelige skilsmisse, ensomheden, afstanden til de voksne børn, besøgsvennen, til sidst hospitalsindlæggelsen.

Hele hans liv passerede revu som en film og som en slags undertekster så han to sæt fodspor i sandet langs havet. Han så igen hele sit liv igennem, nu med fokus på fodsporene. Og så spurgte han Vorherre:

”Jeg går ud fra, at det ene sæt fodspor er mine og det andet er dine?” ”Ja” svarede Vorherre.

”Men” fortsatte manden, ”hvordan kan det være, at de perioder af mit liv, hvor jeg havde det allersværest, dér er der kun et sæt fodspor? Hvorfor forlod du mig, når jeg havde allermest brug for dig?”

Vorherre så på manden og svarede:

”Mit barn – jeg forlod dig aldrig. De steder, hvor du kun ser et sæt fodspor, det var da jeg bar dig!”

Om følgeskab og at blive båret

Legenden rummer noget sandt om forholdet mellem Gud og os mennesker.

Nemlig, at Gud går med os uanset, hvordan livet former sig for os. Og når livet bliver ubærligt og vi ikke kan bære mere selv – så bærer han os.

Ikke sådan, at han nødvendigvis står i en strålekrans foran os og løfter os op. Måske bliver vi snarere båret af kærlige mennesker

omkring os eller tilfældige mennesker vi møder på vor vej gennem livet, som på en eller anden måde gør, at vi kan leve og komme et lille skridt videre.

Salmisten

Salmisten i Det gamle Testamente beskriver det på denne måde:

”Selv om jeg går i mørkets dal*
frygter jeg intet ondt
for du er hos mig
din stok og din stav er min trøst”.

** eller: ”døds skygges dal”*

Læs hele Salme 23 her:

”Herren er min hyrde, jeg lider ingen nød,
han lader mig ligge i grønne enge,
han leder mig til det stille vand.
Han giver mig kraft på ny,
han leder mig ad rette stier
for sit navns skyld.
Selv om jeg går i mørkets dal,
frygter jeg intet ondt,
for du er hos mig,
din stok og din stav er min trøst.
Du dækker bord for mig
for øjnene af mine fjender.
Du salver mit hoved med olie,
mit bæger er fyldt til overflod.
Godhed og troskab følger mig,
så længe jeg lever,
og jeg skal bo i Herrens hus
alle mine dage.”

Lille bøn

Gud!

Tak fordi du går med os på gode dage.

Tak fordi du bærer os,
når vi ikke kan bære mere.

Tak for de mennesker,
som du skænker os at leve med,
at følges med,

at blive båret af

– og sommetider selv bære lidt. Amen